

ומקשינן: היאך אפשר להעמיד את המשנה כשאינן שם עידי גירושין, הא מדקתני בסיפא דמתניתין — "רבי שמעון בן גמליאל אומר: מן הסכנה ואילך, אשה גובה כתובתה שלא בנט ובעל חוב שלא בפרוזבול",

ודין זה על כרחך בדאיכא עדי גירושין עסקינן, דאי ליכא עדי גירושין, במאי גביא?! הלא אין לה גט, ולא עדים, ומניין לנו שנתגרשה? אלא ודאי מדובר כשיש עידי גירושין, וא"כ אף ברישא מדובר כשיש עידי גירושין.

ומשנינן: אלא כולה מתניתין רבי שמעון בן גמליאל היא, וחסורי מיחסרא ודכי קתני — "הרי אלו לא יפרעו, במה דברים אמורים כשאין שם עדי גירושין, אבל יש שם עדי גירושין, גביא תוספת. ואילו את העיקר — אי מפקא גיטא, גביא. ואי לא מפקא גיטא, לא גביא. ומן הסכנה ואילך אף על גב דלא מפקא גיטא, גביא. משום שרבי שמעון בן גמליאל אומר: מסכנה ואילך, אשה גובה כתובתה שלא בנט ובעל חוב שלא בפרוזבול". ואם כן רישא דמתניתין עוסקת כשאין עידי גירושין, ולא קשיא על דברי רב.

אמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב: לדידך דאמרת, שאם הוציאה גט בלא כתובה, גובה רק את העיקר, אלמנה מן הנשואין במאי גביא את העיקר, הלא אין בידיה גט (138)?

אמר להם רב: תגבה בעדי מיתה.

ומקשינן, וליחוש דלמא גירשה, ומפקא לגיטא וגביא ביה את העיקר מחיים, ואחר מותו תאמר ליורשים — "לא גרשני אביכם מעולם, והבו לי עיקר כתובתי בעידי מיתה, כדין אלמנה"?

ומשנינן: אכן אין אלמנה גובה עיקר כתובתה אלא כשהכירו בה שהיתה יושבת תחת בעלה, ואז לא חוששים שמא גרשה.

ומקשינן: ודלמא סמוך למיתה גירשה, ולזה אין ראייה ממה שיסבה תחתיו כל חייו?

ומשנינן: התם איהו הוא דאפסיד אנפשיה, שהיה לו להעמיד עדים על הגירושין.

ומקשינן: אכתי אלמנה מן האירוסין במאי גביא? והלא לא יסבה תחתיו מעולם?

ומשנינן: בעדי מיתה

ומקשינן: וליחוש דלמא גירשה, ומפקא גיטא וגביא מחיים, ואחר מיתה טוענת שלא גרשה מעולם ותובעת שוב את כתובתה כדין אלמנה?

ומשנינן: אלא ודאי, במקום דלא אפשר כגון המגרש את ארוסתו ופורע לה את כתובתה, כתבינן שובר על הפרעון, שלא תבא לגבות את הכתובה אחר מותו בשנית.

וראייה לכך: דאי לא תימא חכי, בעדי מיתה

וכסות. כיון שלדבריה אינו בעלה.

138. העירו התוספות — שקושיא זו שייכת גם

גירשתין" לא יתחייב בשאר וכסות. כיון שהיא טוענת שנתגרשה ממנו, אלא שלא פרע לה את כתובתה. ואם הודתה שאינו חייב לה שאר